

Την Μάνα μου την βάφτισαν Ζωή. Γιορτάζει της Ζωοδόχου Πηγής, την πρώ τη Παρασκευή μετά το Πάσχα. Μολοντούτο ποτέ δεν την φώ ναξαν Ζωή. Είναι από εκείνες τις περιπτώσεις όπου το παιδί βαφτίζεται σύμφωνα με τα έθιμα, με το όνομα του παππού ή της γιαγιάς, αλλά σε όλη τη ζωή του το ακολουθεί κάποιο άλλο όνομα.

Έτσι λοιπόν η Μάνα μου ήταν Τζούλια. Προς τιμήν της Ιουλίας, αδελφής της μητέρας της Μάνας μου (και γιαγιάς μου). Η Ιουλία που είχε πεθάνει από φυματίωση, δεν ήταν η μόνη απώ λεια που είχε βιώσει η γιαγιά μου, η Μαρίνα, αφού μέχρι να γεννηθεί η Μάνα μου, είχε θάψει τρία παιδιά. Ένα αγόρι, τον Κώστα, από φυματίωση και ένα ζευγάρι διδύμων πάνω στη γέννα. Τα γράφω όλα τούτα για να υπενθυμίσω ότι στις αρχές του 20ου αιώνα στην Ελλάδα, οι ζωές των ανθρώπων έκρυβαν πολύ θάνατο και αντίστοιχο πόνο.

Οι γονείς της μάνας μου, ο παππούς μου ο Ανδρέας (που δεν γνώρισα καθότι πέθανε το '49, στα 49 του χρόνια, καρκίνο του στομάχου, είπαν οι γιατροί) και η γιαγιά μου η Μαρίνα, την οποία την έζησα μέχρι τα 27 μου, διατηρούσαν παντοπωλείο απέναντι από το λόφο της Σικελίας, έναν μεγάλο βράχο που υπάρχει ακόμα ανάμεσα στο Κουκάκι και στη Χαροκόπου. Σήμερα λέγεται και «Ελ Πάσο», εκεί βρίσκεται η έδρα της ποδοσφαιρικής ομάδας της Καλλιθέας. Τότε η περιοχή είχε το όχι και τόσο σαγηνευτικό όνομα: Παλαιά σφαγεία.

Καλλιθέα, δεκαετία του '30.

Πίσω από το μπακάλικο και το σπίτι τους, έρεε ο Ιλισός και στην απέναντι όχθη βρισκόταν ο Συνοικισμός. Άλλη μια εστία ξεριζωμένων Μικρασιατών, που είχαν αφήσει τα πάντα στην ανατολική ακτή του Αιγαίου και ήρθαν πένητες και επαίτες στην «πατρίδα» για έναν σκληρό, αδυσώπητο αγώνα επιβίωσης. Ζούσαν εκεί πεταμένοι στην παραγκούπολη, στις φαβέλες του Ελληνικού μεσοπολέμου.

Ο παππούς και η γιαγιά μου, δεν είχαν ούτε προοδευτικές ρίζες, ούτε ηρωϊκές προδιαγραφές. Ένα απολύτως συνηθισμένο, καθημερινό ζευγάρι βιοπαλαιστών ήταν, που προσπαθούσαν να εξασφαλίσουν τα προς το ζην. Έτσι τους βρήκε ο Απρίλης του '41 και η Γερμανική κατοχή.

Τροικιό (π)ίτρο κατά τη διάρκεια της Κατοχής στην Καλλιθέα. (επίσης από το αρχείο της ΕΡΤ)

Καθημερινά, οι μαθητές του σχολείου έχουν το δικό τους φαγητό, που είναι φτιαγμένο από τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς. Η φωτογραφία δείχνει τους μαθητές να τρώνε στο σχολείο.

Επιγραφή στον τοίχο της Αγίας Τριάδας στην Άχνα. Η επιγραφή είναι του 19ου αιώνα και αναφέρεται στην ίδρυση του σχολείου. Η επιγραφή είναι γραμμένη σε ελληνικά γράμματα.